Prima instanță: Judecătoria Căușeni (sediul Ștefan Vodă), judecător Smolnițchi Al.
Dosarul nr. 2r-2343/24 (2-24078266-02-2r-12082024)

D E C I Z I E

21 noiembrie 2024 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componență:
Președintele completului, judecătorul: Panov Ana
Judecătorii: Malîi Ala şi Mămăligă Natalia

soluționând fără citarea părților, recursul declarat de către Cuclenco Inga,

împotriva încheierii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024, prin care a fost respinsă cererea privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cuclenco Inga împotriva lui Cuclenco Petru cu privire la partajarea averii proprietate comună în devălmășie,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei:

La 16 iulie 2024 Cuclenco Inga a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Cuclenco Petru cu privire la partajarea averii proprietate comună în devălmășie.

Concomitent la înaintarea acțiunii, reclamanta Cuclenco Inga a solicitat asigurarea acţiunii prin interzicerea proprietarilor și persoanelor terțe să pătrundă, să folosească și să locuiască în bunul imobil-apartamentul *****.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024 a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de asigurare a acțiunii depusă de Cuclenco Inga în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cuclenco Inga împotriva lui Cuclenco Petru cu privire la partajarea averii proprietate comună în devălmășie.

Solicitarea recurentei:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 5 august 2024, Cuclenco Inga a

declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe și admiterea cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Argumentele recurentei:

În argumentarea cererii de recurs, Cuclenco Inga a invocat că până la examinarea litigiului în cauză, urmează a fi aplicate unele măsuri de asigurare a acţiunii, iar neaplicarea lor poate duce la schimbarea stării materiale a bunului în litigiu.

Relevă că deşi, împreună cu pârâtul/intimat sunt coproprietari în devălmăşie a bunului imobil - apartamentul *****, datorită comportamentului violent a pârâtului/intimat, a fost nevoită să părăsească domiciliu, fiindu-i astfel limitat accesul la locul de trai, cît şi la bunurile sale, care se află în această locuinţă.

Consideră că normele legale, impun coproprietarul devălmaş să gestioneze, să folosească bunul proprietatea comună, în aşa fel în care să nu fie lezat dreptul altor coproprietari. În speţă, însă pârâtul/intimat acţionează evident prin abuz de dreptul său, dar şi prin folosinţa abuzivă a faptului rămânerii lui în apartamentul în litigiu. Or, pe lîngă faptul imposibilităţii rămânerii reclamantei/recurente în apartament, datorită comportamentului agresiv a pârâtului/intimat, acesta a întreprins şi alte acţiuni, ce îi limitează la maxim dreptul de proprietate.

A mai indicat că, la 8 iulie 2024, a venit la apartamentul în litigiu, pentru a lua lucruri personale, însă a constatat că, nu poate deschide uşa, iar, fiind solicitat ajutorul colaboratorilor de politie, a constatat că pârâtul/intimat a schimbat lacătul, împiedicându-i să între în apartament. Mai mult, intrând în apartament, a constatat că în el, fără permisiunea reclamantei, locuieşte o doamna şi un copil minor, posibil concubina pârâtului.

Afirmă că pe lângă faptul folosirii ilegale a dreptului de proprietate, apare riscul deteriorării apartamentului şi a bunurilor, ce se află în el.

Astfel, a opinat că unică soluţie pentru a păstra bunul intact, adică a conserva starea lui, este aplicarea unei măsuri de asigurare, care va împiedica ambelor părţi a litigiului să folosească bunul imobil litigios. Or, bunul în litigiu are o anumită valoare, iar aplicarea măsurii de asigurare va conserva preţul şi starea lui, protejându-le de micşorare.

Consideră că neaplicarea măsurilor de asigurare poate grav prejudicia interesele sale, dar şi va face dificilă executarea unei eventuale hotărâri a instanţei de judecată.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, nu a fost depusă referință asupra recursului.

Termenul de declarare a recursului:

În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost emisă la 22 iulie 2024, fiind recepționată de către recurentă la 30 iulie 2024, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 35).

Astfel, recursul declarat de Cuclenco Inga împotriva încheierii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024 se consideră depus în termen.

Aprecierea instanţei de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În acord cu prevederile art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. a) și c) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context, Colegiul notează că asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de

judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Instanța de recurs relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul constată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

În argumentarea concluziei, Colegiul notează că obiectul litigiului dedus judecății îl constituie încetarea proprietăţii comune în devălmăşie a Ingăi Cuclenco şi Cuclenco Petru asupra bunului imobil apartamentul *****, partajarea pe cote-părţi a bunului imobil, cu atribuirea în proprietate lui Cuclenco Petru şi Cuclenco Inga a cîte ½ cotă-parte din bunul imobil, încetarea dreptului de proprietate pe cote-părţi a Ingăi Cuclenco şi Cuclenco Petru asupra bunului imobil apartamentul

*****, transmiterea în proprietatea Ingăi Cuclenco a întregului bun imobil apartamentul *****, amplasat s*****, cu numărul cadastral *****, și încasarea de la Cuclenco Inga în beneficiul lui Cuclenco Petru a sultei pentru preţul a ½ din bunul imobil apartamentul ***** și cheltuielilor de judecată.

Prin cererea de asigurare, Cuclenco Inga a solicitat interzicerea proprietarilor și persoanelor terțe să pătrundă, să folosească și să locuiască în bunul imobil-apartamentul ***** din s*****, cu număr cadastral *****.

La caz, Colegiul judiciar apreciază ca fiind corectă și legală soluția primei instanțe privind netemeinicia cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii or, prin prisma art. 174 Cod de procedură civilă, scopul aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă din necesitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

În acest sens, instanța de recurs învederează că prin cererea de asigurare a acțiunii, recurenta/reclamantă solicită interzicea pârâtului de a săvârși anumite acte, prin interzicerea sa de a locui și a folosi bunul imobil, și interzicerea altor persoane de a săvârși anumite acte în privința obiectului în litigiu, prin interzicerea pretinsului locatar al bunului imobil de a locui în apartamentul în litigiu.

Așadar, instanța de fond just a punctat că deși reclamanta/recurentă s-a adresat cu o cerere privind încetarea devălmășiei și partajul averii, utilizarea bunului imobil de către proprietari până la partajul proprietății nu poate duce la imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

La fel, Colegiul judiciar, luând în considerație argumentele invocate de reclamantă în susținerea cererii pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, și anume riscului deteriorării apartamentului litigios şi a bunurilor, ce se află în el, conchide că acestea nu confirmă faptul că pârâtul a produs sau mai poate produce reclamantei un prejudiciu imediat şi ireparabil.

Această concluzie este fortificată prin faptul că justificarea aplicării măsurilor de asigurare în astfel de cazuri este existenţa unei urgenţe, or reclamanta/recurentă nu a prezentat probe care să dovedească că măsura solicitată ar fi necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, care nu ar putea fi reparată.

În asemenea situație, Colegiul judiciar menționează că circumstanțele cu privire la utilizarea unipersonală de către intimatul/pârât a bunului imobil litigios și cauzarea în urma faptului dat a unui prejudiciu imediat și ireparabil, nu poate servi drept temei pentru aplicarea măsurii de asigurare, or, temeinicia lor necesită a fi probată în cadrul procesului judiciar.

Prin urmare, Colegiu civil conchide că admiterea solicitărilor din cererea de asigurare a acțiunii în sensul formulat de recurentă, ar provoca riscul expunerii asupra fondului cauzei civile.

Colegiul subliniază că, legislația în vigoare atenționează asupra faptului că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este dictată de posibilitatea executării unei eventuali hotărâri.

În acest sens, Colegiul, având în vedere că, asigurarea acţiunii civile este o măsură prevăzută de lege, care poate fi dispusă doar în vederea realizării scopului pentru care a fost concepută, evitarea riscului de neexecutare a unei eventuale hotărâri emise în favoarea reclamantei, consideră că instanța de fond just a apreciat că în speță, Cuclenco Inga nu a prezentat probe în confirmarea faptului că neaplicarea măsurilor de asigurare va crea dificultăți judecătorești sau va fi imposibilă executarea hotărârii judecătorești, precum și rea-redința pârâtului, care ar putea crea obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare sau cauzarea unui prejudiciu iminent ce ar putea fi ireparabil.

Or, pe lângă faptul că scopul măsurilor de asigurare este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate, acestea urmează a fi proporționale, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

Prin urmare, în circumstanțele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău consideră că prima instanță justificat și argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de respinge cererea reclamantei privind asigurarea acțiunii, ca fiind una neîntemeiată.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că nu au fost constatate temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil conchide de a respinge recursul ca neîntemeiat şi de a menține încheierea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024, prin care s-a respins cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Reieşind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău a ajuns la concluzia că recursul declarat de Cuclenco Inga urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024.

În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Cuclenco Inga.

Se menține încheierea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 22 iulie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cuclenco Inga împotriva lui Cuclenco Petru cu privire la partajarea averii proprietate comună în devălmășie.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului,
Judecătorul: Panov Ana

Judecătorii: Malîi Ala

Mămăligă Natalia